BĚŽECKÝ KLUB

NA KONCI SVĚTA

ADRIAN J. WALKER

ADRIAN J. WALKER

BĚŽECKÝ KLUB NA KONCI SVĚTA

KNIHY OMEGA

Copyright © Adrian J Walker 2014
First published by Del Rey in 2016. Del Rey is part of
the Penguin Random House group of companies.

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Překlad © Aleš Kolář, 2018
Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2018
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7585-419-3 (pdf)

ADRIAN J. WALKER

BĚŽECKÝ KLUB NA KONCI SVĚTA

PŘELOŽIL ALEŠ KOLÁŘ

PRO DEBBIE, BAILEY A JOSEPHA

VÍRA

Víra je podivná. Je to jistota o nejistém. Já například věřím, že na poli vedle domu u moře, kde žiji, jsou hroby. Každé ráno stojím u plotu a dívám se na tři křivé kříže, které je označují, a domnívám se, že vím, kdo pod nimi leží.

Jistý si ale nejsem, a tak místo toho věřím. Asi bych je mohl otevřít a zjistit pravdu, ale ani jeden ze dvou možných výsledků není zvlášť příjemný. Navíc, pokud chcete dokázat, že jste nepřišli o rozum tím, že budete otevírat hroby, tak už je nejspíš stejně pozdě.

Dům i útes, na kterém stojí, se rozpadají. Tuším, že jsem sem přišel po blátivé cestě, dostal se na ni po schodech vedoucích z opuštěné pláže, na kterou jsem doplaval z malé loďky. Seděl jsem pod stahujícími se mračny a sledoval ji, jak se vrací zpátky, odkud připlula. Myslím, že jsem se na ni dostal po různých cestách napříč zcela zničenou, rozvrácenou a spálenou zemí. Asi jsem nebyl sám.

Paměť se mi natahuje do minulosti. Některé vzpomínky jsou jasné a zřetelné, jiné jen nejasnou představou.

Události mezi milníky života bývají podivnou a nepřehlednou změtí náhod a všedností. Některé jsou ale jasnější, dokonce i ty, které jsou daleko od sebe, jako by je spojovalo

něco, co překoná i běh času. Vybavuji si věci, které už nemají význam. Nedávné události jako by se staly někomu jinému a léta staré vzpomínky teď znovu ožívají. Cítím parfém Beth na přeplněném večírku, vnímám teplo jejího těla, když se mě pod stolem dotkla nohou. Dávala mi najevo, že naše setkání neskončí jedinou nocí v posteli, že se stane trvalou součástí mého života. Stále slyším skřípaní a vrzání kovové nemocniční postele, když mi podávali Alici, zachvacují mě nepříjemné pocity, panikou se mi zrychluje dech a Beth zatím s úlevou vydechuje při posledních stazích.

Cítím teplo anglického léta a příjemnou vůni trávy otírající se o mou chlapeckou tvář. Přes jemné hučení jednomotorového letadla ke mně proniká matčin hlas.

Věřím, aby mi život nepřipadal tak děsivý. Víra není nic jiného než pohádka, kterou si vyprávíme, abychom se nebáli. S pravdou má jen pramálo společného.

Ale co já vím. Víra, paměť, strach – to jsou brzdy, zátěž, která člověku brání v pohybu. A já se musím pohnout. Musím přestat přemýšlet. Jak by řekl Harvey – *nemysli a utíkej*. Ale to není tak snadné, když sedíte sám ve světle svíčky ve starém domě na zborceném pobřeží zničené země. Možná proto tohle píšu – abych přestal přemýšlet a dal se do pohybu.

Musím někde začít. Tak třeba na konci.

KONEC

Někdo zavolal mé jméno. Jednou, dvakrát a pak potřetí, hlasitěji. S trhnutím jsem se probudil. Posadil jsem se, zkřížené ruce ztuhlé nečinností. Všude kolem byl hluk a pohyb. Křik, barevné záblesky, něco mě tahalo za nohavici. Snažil jsem se zaostřit zrak. Shlížela na mě zrudlá tvář a s naléhavým výrazem křičela.

„*Ede!*"

Něco jsem zaskřehotal, odlepil od sebe rty a pokusil se dostat do té odporné díry, kterou byla moje ústa, trochu vláhy. Postupně jsem rozeznal Beth. Povzdechla si, přejela mě pohledem od hlavy až k patě a odfoukla si z čela mokrý pramen vlasů. Na tváři se jí mihla nejasná směsice zklamání a odporu.

„Postarej se o Arthura," řekla. Zamračil jsem se. „Našeho syna," pokračovala. „Svého *dědice*." S posledním slovem se zazubila. Podívala se na Arthura, který mi lezl po holeni a s vykulenýma očima se právě chystal zakousnout bezzubými ústy do mého kolena. „Já jdu s Alicí na tu velkou klouzačku."

Byla sobota ráno, den před tím, než se to stalo. Měl jsem příšernou kocovinu po pátečním pivu. Byli jsme u Drzých

opic, což je asi to nejhorší místo, kde se v takovém stavu můžete nacházet. Drzé opice bylo rozhlehlé kryté hřiště plné obřích pěnových prolézaček, sítí, plastových klouzaček a – především – dětí. Hrálo si jich tam snad sto, možná i víc. Rozdováděné a plné energie s jekotem šplhaly, lezly a drápaly se po žebřících, lanových mostech a pobíhaly v polstrovaném bludišti. Parným a vydýchaným vzduchem se za nimi po všech čtyřech sunuli jejich rodiče, jako ztracené duše v nějakém dávno zapomenutém pekelném kruhu. Další, kteří byli této hrůzy dočasně ušetřeni, postávali ve skupinách a popíjeli čaj a energetické nápoje. Ženy s kruhy pod očima klevetily a hýkaly, muži s foťáky pronásledovali jako stádo svoje ratolesti, tváře zkroucené v šílených šklebech a břicha vyvalená z triček pro puberťáky.

Někteří, jako já, seděli v zákoutích a snažili se vyspat z devíti pint silného ležáku, které stále kolovaly prázdnými útrobami.

Zvedl jsem Arthura, postavil se a hlava se mi zamotala tak, až jsem narazil do stolu tří náctiletých matek. Jedna rozčileně mlaskla. Zamumlal jsem omluvu a odpotácel se stranou. Odložil jsem Arthura na hřiště a svalil se bez dechu na židli. Pozoroval jsem ho. Chvíli se rozhlížel, pak přilezl k dalšímu chlapečkovi a začal bezeslovný spor o plastové kladivo. Další dítě se rozplakalo, když ho zadýchaný sourozenec shodil ze sedacího pytle. Na celém hřišti zuřil konflikt, děti se hádaly a snažily uhájit vlastní prostor. Střety malých osobností. Všude hluk a lomoz; život začínal tak,

jak pokračoval – bojem. Potlačil jsem zvracení. Všechno jsem to sledoval a hloubal nad tím, o čem často přemýšlí všichni muži: jak jsem se sem, sakra, dostal?

Bylo mi třicet pět a ocitl se v pasti vlastní mysli. Domníval jsem se, že jsem byl – já, Edgar Hill, manžel, otec dvou dětí, majitel nemovitosti, Angličan, zaměstnanec velké a sebestředné korporace, jejíž jméno mělo být brzy navěky smazáno ze stěn kanceláří – produktem nemocného prostředí, civilizace, která beznadějně selhala. Každý den jsem přemýšlel, jak se nám vůbec podařilo dotáhnout to takhle daleko. Bylo to jako špatný vtip. Jak jsme mohli zabezpečit planetu, když jsme se nedokázali postarat ani o naše vlastní státy, města a komunity?

O naše rodiny. O sebe.

O svá těla. O své hlavy.

Přestože jsem byl teprve na půli cesty k věku, kdy se člověk stává letargickým, chladným, zahořklým a zmateným, cítil jsem se tak každý den. Měl jsem nadváhu. Jedl a pil dvakrát více, než bylo třeba, a vyhýbal se cvičení. Připadal jsem si jako nafukovací balón, kterému zapomněli vypnout pumpu. Svět mě mátl – každý den mizel v oparu nejasností. Práce mě vytáčela. Z mého manželství se mi motala hlava. A děti… no… řekněme, že jsem nebyl ten nejlepší otec. Dělal jsem, co bylo potřeba, to ano, ale je nutno přiznat, že se vždy našla nějaká důležitější práce. Nevěřili byste, jak dlouho někdy trvá vynést odpadky. Nechápejte mě špatně, svou ženu i děti jsem miloval, ale to neznamená, že by mě to nějak povznášelo. Být manželem a otcem pro mě, alespoň

tehdy, znamenalo být vyčerpaný i vyděšený zároveň. Jako člověk usínající na kraji útesu.

Miluji svou ženu. *Miluji* své děti. S časováním musí být člověk po konci světa opatrný.

Když peklo v Drzých opicích skončilo, jeli jsme domů. Nad cestou se tetelil horký vzduch a jasné nebe se bezbarvě lesklo tak, jak to bývá během léta jen ve městech. Pěkné počasí ztrojnásobilo množství aut na silnicích, takže jsme se zasekli u kruhového objezdu. Otevřeným okénkem jsem sledoval, jak na něj vjíždí jedno auto za druhým a blokují nám cestu. Nemělo to konce a stále přijížděla další a další vozidla. Alice vzadu pokřikovala něco o nespravedlnosti, Beth se v sedadle přetočila dozadu a pokoušela se ji utěšit. Arthur začal natahovat. Řidiči za mnou troubili, abych už jel, jenže nebylo kam. Mohl jsem jen bezmocně sedět, zatímco se za mnou tvořila kolona. Děti křičely čím dál hlasitěji a já cítil, jak Beth vedle mě začíná zuřit. Auta se za oknem stále míhala, nekonečná řada tváří za volanty. Přestal jsem se soustředit na proud vozidel a nechal hluk klaksonů, motorů a výkřiků splynout do mazanice barev a zvuků. Zavřel jsem oči a představil si, jak se po povrchu Země jako potravinová fólie roztahuje biosféra a pod ní se jako majonéza rozpatlává lidská rasa. Jako bakteriální kal, věčně se roztékající masa bez možnosti expanze do dalšího prostoru.

„EDE! JEĎ! HONEM!“

„Mamíííííí!“

Šlápl jsem na plyn, motor chcípl a těsně před naší kapotou se skřípotem pneumatik zastavilo BMW X5. Odbarvená

čarodějnice za volantem začala křičet a bušit do palubky. Její manžel mi pohrozil ochablou paží a šklebil se s pusou plnou mastné, mrtvé zvířecí hmoty. Další troubení, další křik. Omluvně jsem zvedl ruku a odjel.

Všechno mě už zmáhalo. Unavoval mě hluk a rámus světa, který každým dnem stále více postrádal smysl, i život, který si se mnou dělal, co chtěl. Když nastal konec světa, tak se mi vlastně ulevilo.

Možná to zní krutě nebo sobecky. Ta hrůza, všichni ti lidé, všechna ta smrt. Ale byl jsem jediný? Necítili jste se stejně? Neslyšeli jste to úlevné vydechnutí, když celému světu spadla ta tíha z ramenou? Netěšilo vás vědomí, že show už skončila, že už je po všem?

Možná jsem opravdu byl jediný, ale je potřeba vědět, že tehdy jsem na tom nebyl dobře. Byl jsem na dně. Ale vydržel jsem, ne? Slepě jsem se trmácel vpřed, všechno to sledoval, žral, opovrhoval naší společností a přál si, aby se to všechno prostě vypařilo.

A to se mi nakonec splnilo.

Nevím, co přesně se stalo. Trvalo to jen týden. Stačil jen jeden jediný týden a celá země přešla ze stavu apatie následovaného počínající starostí přes nové a podivné pocity nebezpečí a hrozby až do paniky zakončené nevědomím. Když o tom přemýšlíte, zdá se to neuvěřitelné. Někdo to přece musel už dávno očekávat, prostě *musel*. Pokud dokážeme sledovat umírající hvězdy na druhé straně vesmíru a poslat robota na Mars (ten teď nejspíš dumá

nad tím, proč se nikdo neozývá), pak o tomhle určitě někdo věděl.

Němečtí studenti astrofyziky měli zřejmě pravdu. Jak si to jen říkali? Strážci, myslím, nebo tak nějak. Sociální sítě mě nikdy příliš nebraly (všechny ty žádosti o sdílení tohohle a tamhletoho – směj se mým vtipům, podpoř mě, aktualizuj tohle nebo vylepši tamto – jsem prostě nesnášel), takže mi podrobnosti unikly. Asi rok před onou událostí Strážci na Twitteru oznámili, že na nebi objevili něco neobvyklého, co by tam nemělo být, a ke zprávě připojili onen proslavený obrázek Saturnu s rozmazanými fleky na prstencích a s ním i další, ten s tmavou šmouhou přes jeden z Jupiterových měsíců. Internet nastražil uši. NASA sice reagovala jen několika strohými prohlášeními, ale i tak bylo znát, že něco není v pořádku. Pár celebrit se potřebovalo zviditelnit a snažilo se přimět vědce k tomu, aby objev prozkoumali. NASA se stále vyjadřovala jen nekonkrétně a nakonec se odmlčela úplně. Začaly vznikat konspirační teorie, na které se pak zapomnělo, protože vyšla nová série podělanýho *Velkýho bratra* nebo tak něco.

Uběhl rok a všichni se zajímali jen o vlnu veder, která nás postihla. Všechno se pak semlelo strašně rychle. Přeživší na ten týden nikdy nezapomenou. Když ve Skotsku vyjde slunce, určitě o tom napíšou na titulních stranách. I v pondělí, než k tomu došlo, byly noviny plné úsměvů, krátkých sukní a bikin. Jediný pořádný článek byl o hrozícím zákazu zalévání. Někdy ve středu se začaly objevovat jiné titulky: o čemsi podivném, vzdáleném a nesouvisejícím s horkem.

Jenže články byly tak zmatené a nesouvislé, že se diskutovalo spíše o chybách v nich než o jejich poselství: možná se stane něco hrozně zlého.

Smáli jsme se. Nikdo zprávám nevěřil. Bylo léto a vedro, okurková sezóna, nejspíš šlo o nějakou novinářskou kachnu. Lidé si říkali, že je to hloupost. Myslím, že supermarkety zažily krátký příval panikařících zákazníků, ale jen málokdo chápal, co se skutečně dělo. Byli jsme pitomí. Nevěřící Tomášové, co se odnaučili bát se příšer schovaných pod postelí. Než začneme strachy křičet, musíme je přeci nejdřív vidět.

Strašák se vynořil v neděli. Tehdy se objevil děsivý nadpis, dvě jasná slova, velkými písmeny, černá na bílém. *Tehdy* jsme konečně uvěřili, jenže už nebyl čas se připravit.

Netvrdím tím, že to snad bylo dobře nebo že by to nebyla tragédie. Říkám ale, že jsme si to zasloužili. Už dávno.

Nevím, co se stalo. Možná to vláda věděla, ale třeba také ne. Možná jen neměli správný teleskop, zřejmě byly objekty moc malé na to, aby je mohli odhalit a sledovat. Anebo si uvědomili, že jsme v hajzlu. Zjistili, že není úniku, a chtěli, abychom si užili posledních pár měsíců v klidu. To je hezká myšlenka.

Jistotu ale nemám. Vím jen, že v jednu chvíli sledujete tříletou dcerku při hře na prolézačce a hned nato s ní skáčete do sklepa a zavíráte za sebou poklop.

Vím jen, že konec přišel z vesmíru.

Tu neděli se mi zdál dlouhý a zamotaný sen o kravách. Malé stádo se snažilo uprchnout z uzavřené ohrady, ale kopyta

jim klouzala po zádech ostatních. Čtyři nebo pět plešatých mužů v pláštích a se zápisníky v rukách postávalo kolem, sledovalo dobytek, pošťuchovalo je a zapisovalo si poznámky. Krávy byly čím dál tím vyděšenější, až jedna z nich vydala mocné, hrdelní BÚÚÚÚÚÚÚ a já málem spadl z postele. Bučení mi stále znělo v uších, zatímco jsem se snažil zorientovat ve tmě a srdce se mi pomalu snažilo zklidnit.

Podíval jsem se na hodiny. Bylo pět ráno a přes zeď za čelem naší postele se ozýval Arthurův křik. Beth zasténala a dloubla mě loktem do žeber. Arthur v noci stále jedl, budil se brzy, takže vstávat k němu byla moje práce, tím jsem přispíval k péči o syna. Když se narodila Alice, jeho starší sestra, řekl jsem Beth jasně, že to *já* ráno vstávám do práce, takže to *já* se potřebuji vyspat a nemůžu tedy v noci krmit malého. Myslím, že nejsem první chlap, který se snažil vyhnout povinnostem tímto otřepaným způsobem. Samozřejmě ignorujeme, co vlastně *práce* pro většinu mužů znamená – pohodlná křesla, čaj a kávu, dobré jídlo, hovor s dospělými, občas nějaká pěkná dívka k okouknutí, internet, uzavřené toaletní kóje, kde si člověk může na chvíli schrupnout, aniž by si toho někdo všiml. *Práce*. To není jako být doma, kojit mimino a celý den pečovat o dvouleté dítě.

Co práce vlastně *znamenala… tehdy*. Zase to časování.

Ano, opět přiznávám, vinen. Na potřebě spánku jsem si trval. Beth souhlasila, ale jen pod podmínkou, že převezmu ranní službu o sobotách a nedělích. Příliš jsem neodporoval. K ženě, co právě porodila, si nemůžete dovolit všechno.

Něco jsem zamručel, odhodil ze sebe peřinu a srazil při tom z nočního stolku prázdnou sklenici. Beth znova zasténala. „Promiň," zamumlal jsem.

Takhle to bylo už od Vánoc. Zkusili jsme všechny rady z knih, od přátel i rodiny. „Ať se vyřve", „dejte ho spát později", „dejte mu do kolébky trochu vody", „nenechte ho tolik spát přes den", „ať se před spaním pořádně nají cereálií". Případně i od těch, kteří děti neměli: „Co si ho prostě nevšímat?" Jasně, nevšímat si hlasitého, vzteklého řvaní dítěte, bušení kolébky o stěnu a vzteklého skřípání zubů vaší ženy, která vedle vás leží po další noci plné přerušovaného spánku.

V půlce ledna jsme pozvali porodní asistentku. „Hlavně si nedělejte starosti," řekla a něžně položila Beth ruku na koleno, opatrně se při tom vyhnula různým skvrnám od zvratků, jablečné přesnídávky a mateřského mléka. „Je to jen takové období, vyroste z toho, až přijde čas."

Beth poslušně přikývla a zavzlykala, Arthur jí to ráno už potřetí sál z popraskané a pohmožděné bradavky. Sledoval jsem je z kuchyně a snažil se uřvané Alici nacpat do pusy vychladlou ovesnou kaši. Venku metr sněhu, půl deváté a stále ještě tma. Přemýšlel jsem, proč, krucinál, bydlíme ve Skotsku.

Co kdyby to všechno zmizelo? Prostě se to vypařilo? pomyslel jsem si.

Musím se smát, jak obtížný mi tehdy můj život připadal. Nedostávalo se mi spánku, sexu, volného času ani žádného odpočinku. Upřímně, dospěl jsem k názoru, že mít děti je

peklo. Ale to Beth se o všechno starala. To ona je odnosila, porodila, měnila jim pleny, i když řada byla na mně. Nikdy si nestěžovala, když jsem se odplížil do baru nebo čučel v noci na telku, ani když jsem se k ní v noci cpal do postele a z pusy mi táhlo víno. Beth kvůli kojení nepila alkohol, zato já pil prakticky každý večer. Jakožto unavený rodič jsem to považoval za své právo, protože jsem přece celý týden pracoval, abych uživil rodinu, a alkohol mi pomáhal relaxovat. Říkal jsem si, že sklenka nebo dvě večer a o víkendu trochu víc jsou v pořádku a ničemu nevadí. Ve skutečnosti jsem ale vypil téměř lahev denně a v sobotu dvě, nemluvě o pivu po práci v pátek. Pokud jde o cvičení – kdo s plným pracovním úvazkem a dvěma dětmi by na ně měl čas? Stále ty stejné výmluvy. Popravdě, s výjimkou o něco kratšího spánku se mému tělu dostávalo toho, po čem toužilo: sedavého životního stylu se spoustou sacharidů a odpočinku. A já se nebránil. Zvykl jsem si nedívat se do zrcadla a ignoroval šoky způsobené pohledem na stále rostoucí břicho, druhou bradu a prsa.

Život jsem si usnadňoval, *hodně*. A tím jsem ho ztěžoval Beth.

Pořád si říkám, že se nesmím tolik ohlížet. Navěky budu litovat, že jsem nebyl lepší otec a manžel, ale musím se dívat kupředu, nebo nikdy nedosáhnu svého cíle. A já k němu musím dojít, je to důležitější než vše ostatní. Kdysi někdo řekl, že minulost je jako jiná kultura. Všechno je tam jiné. Moje minulost – minulost všech lidí – je jiná, stejně jako je teď jiná planeta. Je tak odlišná, že skoro ani není důvod na ni vzpomínat.

Přesto si ten den všichni pamatují.

„Je to jen takové období," řekla před tolika měsíci asistentka. „Vyroste z toho, až přijde čas."

To jeho období nám zachránilo život.

Čekal jsem, až se v mikrovlnce ohřeje Arthurovo mléko. Mezitím jsem si nalil sklenici vody a vyšel zadními dveřmi na verandu. Vypadalo to na další slunečný den, hned ráno bylo teplo. Arthur se mi přitulil ke krku, aby si schoval obličej před světlem stoupajícího slunce. Funěl mi do ucha a já se zavřenýma očima blaženě vystavil tvář paprskům. Vlastně jsem se cítil šťastný. Tedy, měl jsem zase kocovinu, jak jinak (víno a telka předchozí osamělou noc), ale nevadilo mi být tak brzy vzhůru. Snad to bylo vitaminem D, možná zbytkovým alkoholem nebo jsem se jen radoval z hřejivého úsvitu o samotě se svým synem… Byl jsem skutečně šťastný. To je asi má poslední normální vzpomínka.

Seděl jsem na verandě, užíval si slunka a poslouchal oddechování svého syna, když najednou přišel poryv větru. Listy hlasitě zašustily. Větve stromu v zahradě se s vrzáním ohýbaly a kroutily. Okna domu hlasitě třískala. Tloukla i v domech naproti. Kuchyňské dveře se rozletěly a praštily do poliček. Najednou to přestalo. Potom se ozvalo velmi hlasité a vzdálené zadunění. Za vteřinu byl zase klid.

Arthur hekl a vyvalenýma očima se rozhlédl kolem.

„Co to bylo, Arte?" divil jsem se a zatahal ho za ručku. „Co to bylo?"

Zahihňal se.

Co to, kurva, bylo?

Uvnitř zapípala mikrovlnka.

Arthur zakřičel, vykroutil svou ruku z mého sevření a plácl mě do nosu. Zazubil se a já se na něj také zakřenil.

„Tak pojď, prcku," řekl jsem a vrátili jsme se dovnitř.

Na gauči jsem jednou rukou ucpal Arthurovi pusu lahví s mlékem a druhou nahmatal ovladač. Zarazil jsem se. Palec mi levitoval nad tlačítkem ovladače. Něco mě zarazilo, než jsem televizi zapnul. Nějaká téměř ztracená vzpomínka. Nevěděl jsem v tu chvíli jaká, ale později jsem si vzpomněl.

Arthur spokojeně sál z lahve a já stiskl tlačítko na ovladači.

Nic.

BBC2.

Nic.

ITV, Channel 4, Sky. Nic.

Jako obvykle. Náš přijímač občas nefungoval a potřeboval restartovat. Varovné světlo, které mi stále blikalo v hlavě, ve mně vyvolávalo nepříjemný pocit.

Arthur nespokojeně zabrumlal, když mu dudlík lahve vyklouzl z pusy. Nechal jsem lahev spadnout na zem a kvičícího Arthura odložil za sebe na pohovku. Přelezl jsem po podlaze k přijímači, vyndal z něj kartu a podržel tlačítko napájení. Deset nebo dvacet vteřin čekání, až se restartuje. Arthur mě tichým tónem varoval, že jestli se hned nevrátím i s mlékem, rozpoutá pořádný virvál. Konečně se přijímač rozeběhl a spustilo se uvítací video. Chopil jsem se ovladače, opřel se o pohovku a postupně přepínal kanály. Začal jsem u mezinárodních zpravodajských stanic: BBC World,

CNN, Al Jazeera, reklamní kanály, náboženské, hudební, pro dospělé… žádný nefungoval.

Říkal jsem si, že není důvod k panice. Že je problém v síti, možná jen v naší oblasti, nebo třeba jen v našem domě. V hlavě mi stále vězela ta skoro zapomenutá vzpomínka; něco, co bych si měl pamatovat…

Abych umlčel Arthurův sílící křik, položil jsem ho z pohovky na zem a vrátil mu lahev. Zatímco nespokojeně cucal mléko, pokusil jsem se telefonem připojit na naši Wi-Fi. Nic. Širokopásmový přenos nefungoval a stejně se mi v domě nikdy nedařilo chytit ani telefonní signál. Slyšel jsem, jak můj syn vyprázdnil lahev.

„Pojď, Artie," řekl jsem a postavil se. „Jdeme na procházku, prcku."

Posadil jsem Arthura do jeho nosítka, naložil si ho na ramena, nazul si pantofle a vyrazil přes zahradu na ulici. Žili jsme v Bonaly, tiché vesničce pět mil jižně od Edinburghu na úpatí Pentlandských hor. Tvořily ji malé novostavby a obří sídla. Náš dům byl nový, jeden z přibližně dvaceti, které stály proti sobě oddělené úzkou cestou. Bylo to hezké místo a hezké domy, ale jejich nízká cena znamenala, že neposkytovaly mnoho prostoru. *Je to tu jak v kamrlíku*, bručel můj tchán, když nás poprvé navštívil.

Šel jsem po hlavní silnici a snažil se najít signál. Vozovka stoupala po strmém kopci a ke každému z domů okolo vedly dlouhé, štěrkové cesty. Vybočovaly z ní také široké, stromy lemované, slepé ulice s dobrým povrchem vedoucí k ještě lepším domům. Měly brány, kamery, trojité garáže,

oddělené zahrady s bazény a trampolínami. Některé byly ozdobené v koloniálním stylu, některé vypadaly jako bunkry. Když jsme se do Bonaly nastěhovali, čekala Beth Alici. Procházeli jsme se po zdejších cestách a té nejpůsobivější jsme dali přezdívku „Aspirační ulice". Toulali jsme se kolem tamních zahrad, drželi se za ruce a soutěžili, kdo řekne hlasitěji tu nejsprostší věc, která ho napadne.

„Výtok z pindy."

„Smrdíš, vole."

„Prdící kunda."

„Zaschlá mrdka."

Procházel jsem právě po Aspirační, když mě přepadl tíživý pocit, že se děje něco opravdu zlého. Zaregistroval jsem, že se otevřely automatické dveře garáže, jenže ještě nebylo ani šest hodin, takhle brzy obvykle nikdo nevstává. Ozval se ženský výkřik. Vystrašený. Dětské kňourání, volání mužského hlasu. Pak se dveře zabouchly a zavládlo ticho.

Pomalu jsem šel dál. V patře se rozbilo okno. Hlasité dupání člověka jdoucího ze schodů. Další rána a pak ticho. V dáli, možná až v Edinburghu, dvakrát houkla policejní siréna.

To ticho bylo zvláštní, ale nedokázal jsem určit proč. I na brzké sobotní ráno bylo ticho až příliš velké. Něco chybělo.

Zpěv ptáků.

Ptáci. Ptáci byli pryč.

Vzhlédl jsem a hledal ve vysokých korunách stromů známky života. Prázdné větve se ani nehnuly. Křoví, v tomto

ročním období obvykle oživlé pohybem sýkorek a špačků, bylo tiché jako hrob.

Za zády mi zaskřípal štěrk a zakňučel pes. Otočil jsem se a spatřil zlatého retrívra ležícího na příjezdové cestě. Ohlížel se na svého pána, velkého, bosého muže v pomačkaném triku a bez kalhot, který spěchal zpátky do domu. Mluvil jsem s ním na novoroční party našeho souseda, krátce poté, co jsme se nastěhovali. Držel se zpátky a rozhlížel se jako dravec čekající na příležitost. Několik hostů, hlavně mužů (předpokládám, že z těch velkých domů), uvítal silným plácnutím do ramene a hurónským smíchem. Když jsme se v průběhu večírku dostali do vzájemné blízkosti, vyvolal jsem v něm něco mezi odporem a zvědavostí. Nebyl jsem nijak zvlášť úspěšný, což ze mě dělalo něco kuriózního a neobvyklého. Nevlastnil jsem žádné akcie ani velký majetek a neuzavíral žádné obchodní dohody. O čem bychom si tak mohli povídat?

Jeho žena stála v rohu jako malý, porcelánový stín a v tichosti usrkávala bacardi. Z obou bylo bohatství cítit na sto honů.

Podíval se mi do očí a pak za sebou se zabručením zabouchl velké dubové dveře. Pes zakňoural, posadil se a zmateně se rozhlédl. Všiml si mě, mávl ocasem a olízl se. Arthur mi na zádech radostně zahýkal. Proč by někdo takhle brzy ráno vyháněl psa ven?

Pro psa teď už není místo.

Neustále mě trápila ta vzpomínka. To malé červené světlo v mé lebeční dutině, ta sevřená pěst kolem mého žaludku.

Sešel jsem z kopce a odbočil po hlavní doprava. Žádná auta nejela, což po ránu nebylo nic neobvyklého. Najednou se odněkud vyřítil Range Rover a prohnal se kolem mě rychlostí tak šedesát, možná sedmdesát mil za hodinu. Uvnitř jsem postřehl čtyři obličeje, rodinu. Otec pevně svíral volant a matka sedící na místě spolujezdce měla tvář zabořenou v dlaních. Projíždějící auto zvedlo do vzduchu vyhozený pytlík od brambůrků. Tančil ve vzdušných vírech, než po chvilce ulehl na kamennou zídku u cesty, odkud na mě z jeho hran v odrazech mrkalo slunko.

Můj telefon stále neměl signál. Pokračoval jsem proto dál po silnici a dvěma odbočkami doprava se nakonec vrátil zpátky do naší ulice.

Když jsem se dostal k obchodu naproti naší terase, bylo po šesté hodině. Byl to jediný obchod v okruhu jedné míle od našeho domu. Už měl mít otevřeno, ale kovové mříže byly stále stažené. Nakoukl jsem oknem dovnitř, jestli neuvidím Jabbara, majitele, jak rovná čerstvé mléko dozadu do lednice, aby nejprve prodal to staré, nebo listuje ranními novinami. Jabbar byl obézní Pákistánec a obchod provozoval spolu se svým bratrem. Nebyli součástí žádného řetězce, fungovali nezávisle, a proto měli police plné zaprášených plechovek a lahví s už dávno prošlým datem spotřeby a dvakrát dražších, než byla jejich doporučená cena. Jabbar i jeho bratr bydleli i s manželkami a dětmi v domě přiléhajícím k obchodu. Jak v kamrlíku.

Nesvítila světla ani se neozýval žádný zvuk.

„Jabbare," zavolal jsem přes rolety. „Hej, Jabbare!"

Zdálo se mi, že jsem skrz skleněné dveře vedoucí do domu zahlédl něčí oči, ale když jsem se podíval pozorněji, už tam nebyly.

„Dobré ráno," ozval se někdo za mnou.

Otočil jsem se. Byl to Mark v kraťasech a sandálech s dcerou Marií ve stejném nosítku, jako jsem měl já pro Arthura. Děti byly zhruba stejně staré. Marka jsem poznal ve sdružení pro budoucí rodiče, kam mě těhotná Beth dovlekla. Spřátelila se tam se třemi nebo čtyřmi děvčaty, říkala jim „podpůrná síť", a brzy se pravidelně scházely každý pátek ráno na kávu, textovaly o mateřském mléku, popraskaných bradavkách a potrhaných vaginách. Manželé se poslušně setkávali také, ale jinde, tiše si kynuli na narozeninových oslavách, občas zašli na pivo a probírali třeba sport, práci, zprávy – cokoliv, *hlavně* ne ten pravý důvod, proč se vlastně museli scházet. Ano, občas padlo slovo o tom, jak se daří jejich manželkám, jak rychle jejich synové a dcery rostou, ty malé uzlíčky radosti…, ale všichni jsme vnímali, že o tom mluvit nechceme a ani *nepotřebujeme*. Vlastně jsme byli jen skupina cizích lidí u jednoho stolu.

Byl jsem jediný Angličan mezi nimi. „My ti to nemáme za zlé!" zahulákal jednoho večera Mark a poplácal mě po zádech. Od doby, co jsem se přestěhoval na sever, jsem ten vtip slyšel snad tisíckrát. Vycházeli jsme spolu dobře, navzdory tomu, že ten zmetek jezdil na silničním kole a byl mnohem více fit než já. Neustále vyhrožoval, že mě vezme s sebou. Vždycky jsem se vymluvil. Zatahoval jsem břicho pokaždé, když jsem ho viděl.

„Marku, ahoj," pozdravil jsem. „Nazdárek, Mary."

Otočil jsem se znovu k výloze a zadíval se dovnitř. Mark se ke mně připojil.

„Co se děje?" zeptal se.

„Co bys řekl," odtušil jsem. „Jabba Hutt se tam schovává."

Mark zabušil pěstí na rolety.

„Jabbo! Vylez ven, ty tlustý prase!"

Nic. Udělali jsme krok zpět.

„Divný," okomentoval to Mark.

„Hmm," souhlasil jsem.

Mark pokynul k cestě vedoucí do hor.

„Před chvílí jsem narazil na bandu vojáků z kasáren, běželi směrem k Pentlandám."

„Mají cvičení?"

„Nevypadalo to tak. Tak divně se hemžili, velitel v nedohlednu. Někteří měli dvě zbraně."

„Všiml sis ptáků?" zeptal jsem se.

„Jo. Divný. Máš signál?"

„Ne, ty?"

„Ani prd."

„Nám nefunguje ani telka."

„Nám taky, asi problém na kabelu."

„My máme Sky."

Podívali jsme se na sebe. Pořád bylo ticho a teplo. Občas si přeji, abych si ten pocit víc užil.

„Máš noviny?" řekl Mark.

„Ne, ale vozí je sem před šestou. Jabba se jimi obvykle už prohrabává."

Rozhlédli jsme se, ale nikdo další tam nebyl, a tak jsme obchod obešli k zadním dveřím. Na zemi u nich ležel tlustý, provázkem převázaný svazek *Sunday Times*.

Mark roztrhl fakturu – někoho kupodivu napadlo ji k novinám přibalit i přes to, co se v nich psalo – a vytáhl první výtisk. Byl tenký. Jen dva listy, ne ta obvyklá nedělní stostránková bichle. Na první straně nebylo nic než logo *Sunday Times* a přes celou stránku jediný titulek.

Tři hrozivá slova bez obalu.

DOPAD SE BLÍŽÍ

V tu chvíli se mi rozbřesklo. Na všechno jsem si vzpomněl.

Vybavila se mi předchozí noc. Právě jsem z koberce drhnul skvrnu vylitého Syrahu, když televizní obrazovku náhle vyplnilo obří logo BBC a pokoj se rozzářil jeho barvami. Pamatuji si na ticho, které ve studiu vládlo, na nervózní výrazy ve tvářích hlasatelů. Reportérka nebyla nalíčená a její kolega se s vyhrnutými rukávy prohrabával štosem listů A4 ležícím na stole. Koktal, potil se a chrlil slova jako „data“, „chybný výpočet“, „trajektorie“, „uvnitř“ a „ostražití“. Vzpomínám, že zabořil hlavu do dlaní a reportérka vedle něj si zakryla ústa rukou, pak zaduněla tupá rána, kamera se zakymácela a bylo slyšet rychlé kroky člověka prchajícího ze studia. Následně obraz zablikal a ozval se vysoký tón, jako při testovacím signálu. Na obrazovce se objevila slova, bílá písmena na červeném pozadí:

DOPAD SE BLÍŽÍ

ZŮSTAŇTE VE SVÝCH DOMOVECH

Vybavuji si, že jsem vyběhl po schodech a snažil se mrkáním zahnat závrať, zatímco mi krkem stoupalo víno a žluč. Volal jsem Beth. Vpadl jsem do Arthurova pokoje, Beth právě syna krmila vsedě na židli a zpražila mě káravým pohledem. Nenacházel jsem slova, pletl se mi jazyk, jak jsem se jí snažil vysvětlit něco, čemu jsem sám ani nerozuměl. Vzpomínám si na zklamání v jejích očích a tvář bez výrazu, když mi říkala, abych vypadl. Protestoval jsem, snažil se jí to všechno sdělit. Potřásla hlavou, řekla mi, že jsem opilý a nechce mě vidět. Odklopýtal jsem do naší ložnice a čekal, až přijde, abychom si promluvili. Věděl jsem, že musím něco dělat.

Asi jsem zavřel oči. Pak mě probudil Arthurův pláč.

Srážka neodvratná. Spojené království zasáhnou meteority.

S Markem jsme na ta slova chvíli zírali, než nám začala dávat smysl a já v myšlenkách oprášil otupělou vzpomínku na včerejší noc.

„Dopad?“ přečetl Mark. „Znamená to to, co si myslím?“

Neodpověděl jsem. Oběhli jsme dům k přednímu vchodu obchodu a začali jsme cloumat mřížemi.

„Jabbare! Jabbare! Otevři! Tak otevři, kurva!“

Křičeli jsme a řinčeli, dokud jsme ve dveřích znovu nespatřili ony oči. Jabbar se schovával. Začali jsme mřížemi lomcovat silněji.

Jabbar nás začal gestem odhánět. Jeho veselou, obchodnickou tvář nahradil tvrdý, odhodlaný výraz. Arthur s Mary se k našemu lomození připojili křikem a jekotem. Nakonec Jabbar vyšel dveřmi za přepážkou a přihnal se k mřížím.

„Jděte pryč!“ odháněl nás rukou. Vypadal vyděšeně. „Tak jděte! Zmizte! Je zavřeno!“

„Poslyš,“ řekl jsem a ukázal na titulek v novinách. „Co to je? Máš nějaké jiné noviny?“

Jabbar se zadíval na ta slova a pak na nás. Jeho tlusté tváře se leskly potem. Ve dveřích za jeho zády se schovávala žena. S plačícím dítětem v náruči nás pozorovala. Za ní stáli dva Jabbarovi bratři. *Jak v kamrlíku*.

Jeden z bratrů si u ucha přidržoval přenosné rádio a ke rtům si tiskl sevřenou pěst.

Jabbar důrazně zakroutil hlavou.

„Nemám,“ odpověděl.

Podíval jsem se na jeho bratra.

„Marku,“ upozornil jsem ho, „podívej.“

Jabbarův bratr se díval na zem, rádio stále přitisknuté k uchu s očima zakrytýma rukou.

„Jabbare,“ zavrčel Mark, „co se děje?“

Zapíchl jsem do novin prst.

„Co znamená, že ‚se blíží‘, Jabbare?“

Jabbar zaváhal, roztřásl se a střídavě se na nás díval.

„Už se to stalo,“ zasyčel. „Už spadly.“

Vzpomněl jsem si na ten náhlý poryv větru, ohýbající se větve a rachot. *Co to bylo?*

Otřes po dopadu. Jak daleko? Glasgow? Londýn?

„A teď jděte! Než…“

Už jsme si ho nevšímali. Jabbar skrz mříže také sledoval, co se děje. Z dálky jsme uslyšeli tichý, zastřený hukot.

Byl to zvuk historie, jako skřípaní zrezlé kliky na dlouho neotevřených dveřích. Už neměl nikdy zaznít, patřil do jiné doby. Nabíral na výšce, dokud se nezměnil v odporný, nepříjemný jekot.

Siréna. Zasraná poplašná siréna.

Jabbar nadskočil a prchl do zadní části domu. S Markem jsme se na sebe naposledy podívali a vystřelili každý na jinou stranu.

„Beth!“ volal jsem za běhu, Arthur se houpal v nosítku a v blažené nevědomosti se chichotal.

„Vstávej! Vzbuď Alici!“

Proběhl jsem brankou na chodník. Tón sirény začal svůj hrozný první pokles. Kde, sakra, vůbec byla v Bonaly siréna? Asi v kasárnách. Její šílený a odporný jekot se odrážel od kopců a vyl prázdnými ulicemi. Vzkazoval vždy jen jediné: skryjte se, blíží se peklo, bude to HODNĚ špatné.

Cestou přes silnici jsem zaslechl, jak se k siréně přidal vyhnaný pes. O pár týdnů později se mi ten zvuk uprostřed noci vybavil a začal jsem plakat, doopravdy plakat, schovával jsem si tvář do dlaní, abych nevzbudil Beth s dětmi a nevyděsil je.

„Beth!“ zařval jsem.

V oknech jsem viděl poplachem probuzené lidi v pomačkaných nočních košilích, mžourající do světla s nateklými a zmatenými tvářemi. Slunce, předtím tak teplé a vřelé, se nyní zdálo silné a děsivé.

„Vstávej! Spadne…“

Slova se mi doslova zasekla v krku. Směšné. Znervózněl jsem, byl jsem zmatený, jako dítě, než začne uprostřed noci volat rodiče.

„… spadne to sem!“

Hlava mi jela na plné obrátky. *Mysli. Co teď? Co říkali, že to máme dělat? Jak se ozbrojit? Jak přežít?*

Došlo mi, že jsem se na to podvědomě připravoval. I v těch podivných a zmatených posledních pár dnech jsem si v duchu tvořil seznam a probouzel k životu výcvik z dětství. V osmdesátých letech bylo naprosto a zcela na sto procent jisté, co mě zabije. Ne asteroidy a rozhodně ne ta zhovadilá, pomalá změna klimatu. Něco údernějšího. Měl jsem se vypařit v atomovém žáru: konec, šlus, opona. Pak přišel AIDS a puberťáky jako já strašila smrt číhající pod každou skládanou sukní a v každých bavlněných kalhotkách. Pro změnu nás měl zabít sex.

S AIDS jsem si dokázal poradit. Vyhlídky na sex jsem měl beztak mizerné, jelikož můj ksicht vypadal jako prdel namazaná džemem. S jadernou hrozbou to bylo jiné. To byl skutečný teror. A tak začala má první miniposedlost od té doby, co jsem se v pěti letech doslechl o čemsi zvaném Tyrannosaurus rex. Viděl jsem všechny televizní seriály, přečetl všechny knihy a schovával si všechny letáky týkající se tvorby domácího protiatomového krytu. Fascinovalo mě to a děsilo. Scéna ve filmu *When the Wind Blows*, kde starý pár vyjde ven a myslí si, že smrad spáleného lidského masa je něčí nedělní grilování, mi přivodila na celý týden noční můry.

Přestože mě už apokalyptické příběhy nezajímaly, začala dříve vytrénovaná část mého mozku tvořit seznam hned, jak se objevily první zprávy o možných potížích. Myslím, že to tak dělala vždy. Každá velká nehoda, každá přírodní katastrofa, každý blížící se konflikt ve mně vyvolával dětské nadšení. *To je ono*, myslíval jsem si s čirou radostí. *Tohle bude ono.* Přelom tisíciletí, 11. září, bombové útoky v Londýně, Irák, Afghánistán, nepokoje v Londýně…

Současná hrozba neměla jméno. Byl to prostě Konec.

Mé apokalypsou posedlé náctileté já mi podalo seznam.

Voda. Jídlo. Zdravotnické zásoby. Osvětlení. Úkryt. Ochrana.

Úkryt. Sklep.

Domy naproti našemu postavili podle jiného plánu. Byly rozměrnější a měly pět ložnic, my jen dvě. Jejich pokoje byly prostornější s vyššími stropy a většími okny. V jejich podkrovích se dalo narovnat. Někteří majitelé z nich udělali šestý pokoj, teď už ve všech jejich střechách byla okna. Naše půda byla malá a tmavá, dobrá leda jako skladiště. Jejich domy byly luxusní, ten náš byl levný.

Ale měli jsme něco, co oni ne – sklep.

V kuchyni jsme měli malou spižírnu. Z nějakého nepochopitelného důvodu z ní byla Beth nadšením celá bez sebe – asi to vyvolával její silnější hnízdní pud. Na mě to samozřejmě takový účinek nemělo. Pod poklopem v podlaze bylo pár dřevěných schodů vedoucích do prostoru zhruba o velikosti kuchyně nad ním, nic velkého. Ale bylo to pod zemí.

„Á jé," řekla Beth, když realitní makléř poklop zvedl, „chlapské doupě."

Chlapská doupata. Kůlny, garáže, studovny, půdy, sklepy. Místa, kde se mohli „chlapi" – nebo alespoň to, co se za ně ve 21. století vydávalo – schovat a kutit, flákat se, tvořit, stavět nebo poslouchat hudbu, kterou jejich rodiny nesnáší.

Pít, kouřit, sledovat porno, masturbovat.

Mezi řádky se nenápadně sděluje, že muži nechtějí vůbec trávit s rodinou svůj čas. Z nějakého důvodu se to bere za hotovou věc, každý muž si přece zasluhuje své vlastní doupě.

Je to mé právo unaveného rodiče.

Tyto dva malé, bezokenní symboly domácího života – prosvětlené ženské štěstí pro Beth, temné mužské odloučení pro mě – jsou zcela jistě důvodem, proč jsme dům nakonec koupili. Nakonec jsme ale ve spižírně skladovali všechno, co jsme nesnědli, a ve sklepě schovávali vysavač a prázdné lahve od vína. Chodil jsem tam jen vzácně.

Přeskočil jsem schody na verandu a vrazil zadními dveřmi dovnitř, Arthur mi při tom málem spadl ze zad.

„Beth!" zakřičel jsem nahoru. „Vstávej! Vzbuď Alici!"

Arthur zavzlykal, hra už ho nebavila. Stáhl jsem ho ze zad a opřel ho i s nosítkem o kuchyňský dřez.

Ze schodů se ozvalo dupání.

„Beth! Kurva, díky, bože, díky, jsi vzhůru!"

Nikdy jsem na ni nebyl víc hrdý. Stála ve dveřích do kuchyně, oči zeširoka otevřené, v náručí Alici, oblečená a stále ještě trochu ospalá.

„Co se děje?“ zeptala se.

Začal jsem otevírat a zavírat kuchyňské skříňky.

Úkryt. Voda. Jídlo. Léky.

„Tati,“ pípla Alice a promnula si oči. „Arthur brečí, tati.“

„Já vím, zlato,“ odpověděl jsem. U dveří ležely krabice na recyklovaný odpad, jednu jsem sebral a začal do ní házet plechovky a pytlíky. Zásob bylo málo; na velké nákupy jsme jezdili v neděli.

Na plechovce rajčatového protlaku přistála lahev balzamika. Zvedl jsem ji, abych si ji prohlédl. Z nějakého důvodu mi připadalo smutné, že se z tohoto totemu střední třídy stala jen neužitečná tmavá tekutina: nedala se pít, neměla žádnou nutriční hodnotu. Nechal jsem ji tam a nahrnul do krabice další věci.

„Co znamená ta siréna?“ zeptala se Beth.

„Tatííí, Arthur brečííííí.“

Rýže, těstoviny, fazole, ovocný kompot, čokoláda.

„Ede,“ ozvala se Beth znova, „prosím, já se bojím.“

Posunul jsem krabici ke špajzu a začal plnit další.

„Musíme dolů do sklepa,“ odpověděl jsem. „Hned. Vem deky, peřiny, oblečení pro děti.“

„Cože? Ale co…?“

Otočil jsem se na ni.

„HNED!“

Arthur přestal plakat. Krom nářku sirény venku bylo naprosté ticho. Pak se ozvala rána dveřmi, mužský křik následovaný ženským pláčem a skřípáním pneumatik odjíždějícího auta.

„Na… na jak dlouho?“ zeptala se Beth. V hlavě prováděla výpočty, jako když balila dětem hromady věcí na víkend.

Potřásl jsem hlavou. *Nevím*.

Beth opatrně postavila Alici na zem a vyběhla nahoru.

Vytáhl jsem spodní šuplík a vysypal ho do druhé krabice. Kousky nitě, pomačkané fotografie, sponky na papír, šroubováky, vybité baterie, svíčky, restaurační menu, náhradní klíče, cigarety, zapalovače. Veškerý odpad kuchyňského života skončil v krabici.

Alice kroutila rukama a zpívala si.

„Dej pozor na brášku, zlatíčko,“ řekl jsem jí.

Alice si povzdechla a svěsila ramena, říkali jsme tomu „puberťákův povzdech“, i když jí byly teprve tři. Odsunula se k Arthurovi, jako kdyby to byl domácí úkol.

„Tati, já chci mlíko,“ postěžovala si.

Našel jsem balíček první pomoci a hodil ho do krabice spolu s několika náplastmi. Slyšel jsem, jak Beth nade mnou dupe a tahá věci ze šuplíků a skříní. Pod schody přistála dvě velká balení plínek.

„Tatííí…“

Kolik máme času? Hodiny? Minuty?

Hádal jsem, že minuty.

„Tatíííííí…“

Přemýšlej. Co dalšího?

Vodu.

Kdysi jsem viděl film o dívce, která přežila apokalypsu. Nějaké nepojmenované kataklyzma, detaily neprozradili.

Žila na farmě uprostřed Ameriky, a když to celé začalo, její táta otevřel ze všeho nejdříve všechny vodovodní kohoutky. Zeptala se: „Co se děje, tati?“ On odpověděl: „Nevím, zlato. Já nevím.“ Začal běhat po domě a plnit umyvadla a vany.

Zavolal jsem nahoru.

„Naplň vanu, Beth!“

„Není teď koupání, tatííí!“ vykřikla Alice a zatočila se ve světle, které stále ještě pronikalo kuchyňským oknem.

Shora se ozvalo další dupání. Beth něco nesrozumitelně zakřičela.

„Nech vodu téct!“

„Tatííí, ty jsi ale popleta!“

Najednou mě přepadla vidina našeho zničeného domu. Zbyl po něm jen těžký, hnědý oblak prachu, cihly a zohýbané železo. A na vrchu trosek sedí naše vana, suchá a spálená. Kohoutky jsou protažené a přes okraje vany přetékají černé pruhy jako na obrazu od Salvadora Dalího.

Voda.

Víte, jak dlouho trvá, než se začne společnost rozpadat? Povím vám to. Stejně dlouho jako trvá vykopnout dveře. Kdysi jsem četl paměti japonských veteránů vzpomínajících na hrůzy druhé světové války. Obklopeni šťastnými rodinami vypadali jako starci smíření se světem, ale vždy si dokázali vybavit hlad, který je donutil zabíjet a jíst čínské ženy. Často je před tím ještě znásilnili. Zeptejte se kohokoliv, kdo se někdy ocitl v tak velkém davu, že ho těla ostatních lidí drtila, jestli byla jeho první reakce pomáhat ostatním

na nohy, nebo po nich šlapat. To zvíře ve vás, které považujete za pevně uvázané u tyče a ochočené uměním, láskou, modlitbami a meditací, nemá ve skutečnosti ani náhubek. Uzel, co ho drží, je slabý. Tyč je křehká. Na jeho vypuštění stačí tři slova a poplašná siréna.

„Zůstaň tu s maminkou, miláčku," řekl jsem jí.

„Tati, kam jdeš?"

Doběhl jsem zpátky k Jabbarovu obchodu. Shromáždili se u něj lidi, bušili na mříže a křičeli, aby otevřel. Další se mačkali u štosu novin.

Před chodníkem jsem se zarazil a budovu jsem oběhl. Pár lidí to postřehlo a vydalo se za mnou.

„Jabbare!" zakřičel jsem skrz otvor na dopisy v zadních dveřích. „Potřebuju jen nějaký baterky a vodu! Určitě jich máš dost!"

„Běž! Pryč!" ozval se zevnitř Jabbar.

Přihnal se další poryv větru. Větve stromů na kopci se s vrzáním ohýbaly. Pak přišlo znovu to krátké, hluboké zadunění. Všichni na chvíli ztichli, než znovu začali křičet a mlátit do rolet obchodu. Kolem se prohnala z kopce dolů tři auta. *Kam, sakra, jedou?*

Všiml jsem si lidí, kteří se ke mně připojili.

„Jabbare!" zavolal jsem naposledy. Nic jsem neslyšel, a tak jsem udělal krok zpět.

Nadechl jsem se.

Kopl do dveří.

Vyjekl jsem, jak mi bolest vystřelila kotníkem. Dveře se ani nepohnuly. Zkusil jsem to znovu, blíž k zámku.

Tentokrát dřevo prasklo a já slyšel, jak někdo uvnitř utíká. Po třetím kopnutí se dveře rozletěly a já vpadnul do Jabbarovy předsíně, jeho bratra jsem při tom srazil na hromadu krabic v rohu.

Nevzpomínám si, kdy jsem naposledy někoho strčil nebo praštil. Možná na základní škole?

„Vypadni, ty hajzle!“ zahulákal Jabbar, jen co jsem zamířil do chodby s červeným, květinovým kobercem a obrazy v levných rámečcích. Byla tam tma a horký vzduch byl cítit starým kari a malými dětmi. Jabbarova žena se schovávala ve dveřích za manžela zbroceného potem.

„Chci jenom baterie a vodu, Jabbare,“ uklidňoval jsem ho a rozeběhl se chodbou ke dveřím do obchodu.

„Jenom pro mě a moji rodinu.“

„Ne!“ odpověděl Jabbar, vykročil ze dveří a ramenem mě přirazil ke zdi. „Vypadni z mýho domu! Hned!“

Jeho vypouklé, upocené břicho se mi tisklo k hrudi, zatímco se mě snažil vyvléct ven. Strachy valil oči a zrychleně dýchal. Jabbarův bratr se za mými zády zvedl a snažil se zadržet houf lidí venku.

Jabbar mě chytil za obličej. V ústech jsem ucítil slanou chuť jeho hrubé kůže. S námahou se mi povedlo napřáhnout nohu a pořádně ho kopnout do kolene. Vyjekl, chytil si poraněnou nohu a svalil se jako pytel brambor na špinavý koberec.

„Hajzle!“ křičel. „Vypadni, ty hajzle! Vypadni!“

Proběhl jsem kolem něj do obchodu, popadl několik balíčků baterií a sebral z hromady tři balíky vody.

Jabbar se stále svíjel na chodbě a zástup lidí se právě protlačil přes jeho bratra dovnitř. Soused z vedlejšího domu, Calum, byl první. Nevěnoval mi pozornost a cestou do obchodu do mě vrazil loktem. Za ním vstoupil starý pár, který jsem nepoznával. Paní se nervózně usmála, když mě míjeli, jako bychom se míjeli na ulici.

Jabbarův bratr už zase ležel na podlaze. Dva lidé do něj kopali a strkali ho do jedné z místností. S bateriemi položenými na balících s vodou jsem se vracel.

„Hajzle zasraná!“ zavřeštěl znovu Jabbar, když jsem překračoval jeho tlustou hlavu. „Seš zkurvenej hajzl!“

Vedle něj klečela jeho žena, držela ho za hlavu a plakala.

V chodbě jsem se vyhýbal očnímu kontaktu s nyní už zcela nefalšovaným davem. Většina lidí mě ignorovala také, ale u dveří mě počastoval ostrým pohledem muž, ve kterém jsem poznal souseda z domu naproti.

„Hej,“ oslovil mě, když mi zatarasil cestu.

Hádal bych mu něco přes šedesát. Jeho dcera nedávno porodila a vídávali jsme je poměrně často na zahradních grilovačkách s celou rodinou. Zdravili jsme se s nimi a s Beth jsme domlouvali, že je někdy pozveme pohrát si s Arthurem. Frank. Myslím, že se jmenoval Frank.

Ukázal na vodu.

„Potřebuju to.“

„Vevnitř jsou další,“ odpověděl jsem. Vyrazil jsem proti němu, ale chytil mě za ramena a odstrčil zpět. Natahoval se po vodě, a tak jsem se do něj opřel celou svou vahou a natlačil ho na rám dveří. Vydal zvuk, který jsem

dříve nikdy neslyšel. Začal jako „*Huch-uch-uch…*“, jak mu vzduch opouštěl plíce, ale pak, když jsem se okolo něj protahoval, už se jen šklebil a komicky kvičel. Možná by mi ten zvuk v jiné situaci připadal legrační, ale já toho člověka vídal skoro každý den. Nikdy jsem mu nepotřásl rukou. Při našem prvním a posledním mezilidském kontaktu jsem ho udeřil tak silně, až začal kvičet jako děcko, kterému sebrali čokoládu.

Frank se zhroutil, rukama si objímal hruď. Při přecházení silnice jsem se vyhnul dalším dvěma autům, která s řevem proletěla někam do prdele, a přitom se snažil neztratit baterie položené na balících vody.

Už jsem téměř dosáhl naší ulice, když jsem zpozoroval Mikea postávajícího na rohu. Mike měl třiasedmdesát let, byl to vdovec a žil v garsonce za rohem. Měl pleš, bílé vousy a na sobě levnou, modrou bundu. Usmál se a zvedl ruku na pozdrav.

„Nazdar, Edgare.“

„Mikeu,“ pověděl jsem mu, „musíte jít dovnitř.“

Opřel se o svou vycházkovou hůl a zadíval se přes moje rameno na chaos, který panoval v obchodě.

„Copak neslyšíte tu sirénu, Mikeu? Blíží se to, musíte se schovat.“

Mike si odfrkl a pousmál se, jako bych mu pověděl vtip, který ne zcela pochopil nebo ho urážel. Potřásl hlavou.

„Buď opatrný, Edgare,“ řekl. „Postarej se o svou rodinu.“

Pak se dlouze, přerývaně nadechl a nastavil tvář modrému nebi.

Jeho dlouhý nádech, Frankovo kvičení, vytí psa a poplašná siréna, to byly zvuky, které se mi vryly do paměti a zůstanou se mnou už navěky.

Krabice mi klouzaly z rukou. Slyšel jsem, jak někdo volá.

„Hej!“

Ohlédl jsem se. Frank se vyškrábal na nohy a z prostředka silnice mě probodával pohledem.

„Hej!“ vykřikl. „Sklepy! Máte tam sklepy!“

Do prdele.

Několik lidí v županech se přestalo dobývat do Jabbarova domu a otočilo se. Všichni se teď dívali na mě. Frank se přibližoval po silnici. Ušel skoro polovinu vzdálenosti mezi námi, když se z kopce přiřítila další čtyřkolka, z boku do něj narazila a odmrštila ho jako hadrovou panenku. Jeho polámané tělo přeletělo křoví a spadlo k popelnici, zatímco auto jelo dál. O pár vteřin později se ozvalo skřípání kovu a k vytí sirény a psa se připojil sbor klaksonů.

Ti, kteří šli za Frankem přes cestu, se na chvilku zastavili. Pak znovu vyrazili a střídavě se dívali na mě, jeden na druhého a na silnici vedoucí nahoru na kopec.

Přeběhl jsem chodník a naši zahradu, hodil balíky vody dveřmi do kuchyně. Zamkl jsem branku, sprintem vletěl dovnitř a posbíral cestou balíčky baterií. Když jsem zavíral dveře, viděl jsem, že pronásledovatelé dorazili k naší bráně. Lomcovali jí a křičeli. Připojili se k nim další, pokoušeli se překonat brány v celé naší ulici, hrnuli se do zahrad a bušili na zadní dveře.

Zamkl jsem.

Beth hodila do sklepa bedny i další věci, které našla. Právě stála na schodech s Arthurem v náruči a natahovala volnou ruku k Alici. Ta u dveří špajzu s rukama strčenýma pod bradou kroutila hlavou.

„Tak pojď, zlatíčko," zašeptala Beth. „Pojď dolů za maminkou."

„Nééé," odpověděla Alice.

Alice neměla sklep ráda.

Beth se nuceně usmála.

„Pojď," řekla. „Je to dobrodrůžo."

„Mamíííííí, nééééé."

Slyšel jsem, jak se láme náš bambusový plot. Ohlédl jsem se, přelézali ho dva lidé z davu. Jednomu se o plot zachytily kalhoty pyžama, a když spadl obličejem napřed do malinového záhonku, strhly se. Křičel, trny se mu zaryly do obličeje a potom i do holých nohou a rozkroku, když se snažil vstát. Žena, která přelézala za ním, mu přistála nohama na hlavě a vyrazila k našim dveřím.

„Alice!" zavolal jsem na ni. „Jdi do sklepa, *HNED*!"

Alice spustila tichý pláč.

„*Ede!*" vykřikla Beth. „Přestaň, rozrušuješ ji! No tak, zlato, tatínek to tak nemyslel."

„Na to nemáme čas, do prdele! Dolů, *HNED*!"

Alice se rozeřvala stejně pronikavě jako poplašná siréna. Úplná kakofonie nářku a vytí různé výšky i intenzity jako z nějakého hororu. Žena venku tiskla na dveře tvář zdivočelou strachem a hněvem. Další se prolomili branou a hnali se za ní. Doběhl jsem ke sklepu a hodil přes Beth

balení vody. Všiml jsem si na jedné z poliček svítilny, popadl ji a zastrčil za kraťasy. Pak jsem začal Alici postrkovat směrem k poklopu. Kvičela a snažila se mi vykroutit.

„Alice, musíš…“

„Néééé ÉÉÉÉ, TÁTÍÍÍÍÍ!“

Na kuchyňské dveře se už tlačil celý dav, ze všech sil do nich bušili a kopali.

Neměl jsem na výběr.

„Alice,“ řekl jsem, „omlouvám se, zlatíčko.“

Beth instinktivně seběhla s Arthurem ze schodů.

Zvedl jsem Alici a hodil ji dolů.

Se zaduněním dopadla na kamennou podlahu a vzduch s tichým heknutím opustil její maličké plíce.

Vyrazila si dech a zmlkla. Snažila se opatrně postavit, ale uklouzla a praštila se do obličeje. Zatímco jí Beth pomohla na nohy a oprašovala ji, začala Alice, šokovaná mou zradou, kňučet.

Zavřel jsem oči, abych neviděl obličeje v našich oknech. Slezl jsem za Alicí a zavřel za sebou poklop.

„Chci svoje králíčky,“ špitla.

Do hajzlu. Ti podělaní králíci.

„Řekni mi, že tu ty její králíky máme,“ prosil jsem Beth.

„Ale ne, do prdele,“ lekla se Beth. „Do řiti, má je nahoře v posteli.“

Alice si brala králíčky všude s sebou. Do postele, do auta, na gauč, ke stolu, do školky. Prostě všude. Byli jedinou útěchou, když upadla, byla unavená nebo vyděšená.

Když byla vyděšená. Zíral jsem do šerého sklepa.

Jak dlouho…?

„Králíčky," řekla Alice znovu, zcela vážně, suše, bez emocí, s nataženou rukou.

Zvažoval jsem možnosti. Nevěděli jsme, jak dlouho budeme muset ve sklepě zůstat ani jak dlouho bude trvat, než Edinburgh zasáhne to, co se blížilo. Lidé venku se snažili dostat dovnitř, snažili se dostat k nám. Jeden ze skleněných panelů kuchyňských dveří prorazila pěst.

Najednou siréna ztichla.

Vzduch kolem nás se v tichu hýbal, jako bychom právě skočili z útesu. Volným pádem jsme se řítili do blížících se událostí.

Přeskákal jsem schody, prolétl kuchyní nahoru do Alicina pokoje. Srdce jsem měl až v krku. Po všem tom hluku nastalo najednou děsivé ticho. Pes zmlkl. Alice zmlkla. Dokonce i dav se ve chvilkovém zmatení zastavil.

Králíci leželi na polštáři. Popadl jsem je a otočil se, ale než jsem vyrazil ke schodům, zarazil jsem se. Na stromě za oknem seděl jeden jediný malý, modrý ptáček, asi sýkorka. Vesele zpíval a otáčel hlavou tak, jak to ptáčci dělávají. Za ním, daleko na horizontu, jsem si všiml něčeho dalšího, co tam nemělo být. Vypadalo to trochu jako letadlo. Byl to malý černý flíček s ocasem. Za ním byly další.

Seběhl jsem dolů a hodil Alici její králíčky. Přitulila si je k tváři, mazlila se s nimi a začala si zběsile cucat palec. Na schodech do sklepa jsem upadl. Stihl jsem se při tom naposledy ohlédnout ke dveřím. Dav obnovil svůj útok. Žena vpředu měla tvář i dlaně namáčknuté na skle. Kolem ní bylo

dalších patnáct nebo dvacet lidí, jejich údery ji občas zasáhly zezadu do hlavy.

Po jejím boku stála malá holčička, ne o moc starší než Alice. Měla na sobě noční košili a držela ženu za nohu – předpokládám, že to byla její matka. Dívala se na mě skrz dolní panel, působila ve všem tom vzteku a panice podivně klidně. Po matčině stehně a přes její ruku stékal pramínek moči.

Znovu nastalo ticho, hluk se vytratil. Za tvářemi v okně se rozzářilo oslňující bílé světlo.

Zabouchl jsem poklop.

JAKO V KAMRLÍKU

V dětství jsem měl takovou oblíbenou představu. Netýkala se sexu – bylo mi tehdy osm nebo devět let, svět pro mě byl jedno velké fotbalové hřiště. Neměl jsem tušení o úskalích puberty, která na mě čekala. Snil jsem o světě bez lidí. Ve snu vstanu z postele a roztáhnu záclony jasnému, slunnému dni. Všechno se zdá normální. Na ulicích stojí auta, mouchy bzučí v ranním slunku, špačci na stromě zpívají a u vrátek pochoduje s vyplazeným jazykem pes. Obléknu se, sejdu z patra do kuchyně a na stole najdu připravenou snídani. Ale mámu, tátu, sestru ani bratra nikde nevidím. Volám je, jako kdybych nevěděl, co se děje. Vždy jsem do svých představ tenhle malý detail vnesl, abych mohl co nejdéle předstírat, že jsem v tomto snovém světě poprvé. Na volání nikdo neodpovídá. Všechny pokoje jsou prázdné, postele ustlané a závěsy zatažené. Má rodina zmizela. Sním snídani, obvykle sladké cereálie, které jsme si dávali jen v sobotu, vezmu z kůlny BMX kolo a vyrazím do vesnice.

Ulice jsou prázdné a teplé. Volám na kamarády před jejich domy, i když vím, že tam nejsou. Pak zajedu do trafiky, kde plné regály nehlídá žádná obsluha. Procházím mezi policemi a beru sladkosti a komiksy. Projíždím vesnicí, křižuji

cestu sem a tam. Potom zamířím na základku. Projedu otevřenou bránou, udělám pár koleček kolem hřiště a potom vjedu přímo do zaprášené a studené budovy. Vidím svůj prázdný věšák, stěny pokryté výkresy a vydrhnutou tabuli. Nakonec vyjedu zadem, řítím se ulicí se spoustou velkých domů, pokřikuji co nejhlasitěji „*Ahoj!*“ a šlapu do pedálů jako smyslů zbavený, plný radosti ze samoty ve světě bez lidí.

Na konci ulice se zastavím u řady nóbl domů. Protáhnu se křovím do jedné ze zahrad. Patří ženě, která před naším domem venčívala psy. Bylo jí asi třicet a její úsměv ve mně vyvolával pocity, které jsem nedokázal pojmenovat, pocity, které jen nastiňovaly, co na mě chystá puberta. Na zahradě měla jezírko s vrbou a bazén. V mých představách do bazénu skočím, celý ho přeplavu a vylezu promáčený na terasu. Projdu otevřenými francouzskými okny do kuchyně, nacpu se tam sladkostmi z trafiky a cestou do patra za sebou nechávám mokré fleky dlaždičkách i koberci.

Tady moje snění obvykle skončilo, nebo se přesunulo do jiné části vesnice, případně se nějak jinak proměnilo. Později, když na mě přišla puberta, svou představu jsem upravil tak, aby se v mém snovém světě stále vyskytovali lidé, ale ztuhlí, jako by zamrzli v čase. Já jediný se mohl hýbat a mohl tedy bez jakýchkoli následků dělat, co jsem chtěl. To obvykle znamenalo, že jsem zamířil přímo do ložnice o rok starší Emily Turnerové. Nacházel jsem ji v různých stadiích svlékání – hormony, které ve mně pracovaly, jednoduše proměnily nevinnou dětskou představu v necudnou sexuální laboratoř.